

НЕЗБОРИМА НАЦІЯ

НАШ ПЕРЕДПЛАТНИЙ ІНДЕКС – 33545

ГЕРОЙ УКРАЇНИ ГЕННАДІЙ ТОМА

Інтервенція Росії не стала несподіванкою для тих, хто цікавиться історією, зокрема і для мене. Ще свіжі в пам'яті емоції від прочитання "Холодного Яру", "Отамана Зеленого", "Чорного Ворона", книжок про Якова Орла-Гальчевського, спогадів Михайла Омеляновича-Павленка та інших літописів про українсько-російську війну 1917 – 1920-х років.

Аналогії між тією війною і цією чимало: маріонеткові проросійські уряди – тоді, УСРР, тепер ЛНР і ДНР, фінансування їх та озброєння Москвою, бандитські армії, які грабують і нищать, вал брехливої московської пропаганди, намагання представити російську інтервенцію як громадянську війну в Україні і... невелика кількість відчайдушів-патріотів, які героїчно протистоять агресивній російській темряві.

У часи служби в батальйоні "Айдар" я бачив багато героїв. Один з них – Геннадій Тома, позивний "Вуйко". Я пишаюся, що можу назвати його побратимом.

Цей чоловік роками працював на Півночі Росії. Події на Майдані пропустив – був на вахті. А потім почалася війна. Він приїхав додому, на Харківщину, в село Шелестове, побачився із жінкою, обійняв дочок і... пішов у військомат.

Не одразу, з боями, але потрапив у батальйон "Айдар". Ми були

в одному взводі, товаришували як земляки, наші ліжка були поруч на другому ярусі. Я інколи вночі зачіпляв його, бо не всі вояки сплять спокійно.

Генка був сміливий і хоробрий, патріот до мозку кісток. Завжди носив із собою прапор України. На бронік намотав жовто-блакитну стрічку, а в кишені, біля серця, – прапор!

Я знав лише одного козака, який постійно носив прапор, – це Гена!

А ще завжди у нього був шматок "колардської" стрічки.

– Не, хлопці, – пояснював він, – це не для того, щоб здаватися. Просто, якщо вже так станеться, що навколо будуть сепари і вийти можливості не буде, начеплю цю стрічку, вийду до них з піднятими руками і по-їхньому казатиму: "Я свій, парні". Підпусть якомога більше до себе і підірву дві ЕФки. Пора їх відучать. Хай звикають до того, що українці в полон не здаються.

"Вуйко" вірив, що цю війну він пройде до переможного кінця, а за гине в Криму, у складі батальйону, який першим зайде на територію півострова. Але...

19 липня, після невдалої спроби прориву регулярних частин до оточеного Луганського аеропорту, де не перший тиждень, відрізани від усіх, вели бої львівські десантники, добровольцям "Айдару" було

поставлено задачу деблокувати аеропорт.

Надвечір 20 липня задачу ми виконали: "дорогу життя" пробрили, але автоколона з харчами, водою і набоями для десантників затримувалася. Айдарівці залишилися тримати коридор у с. Георгіївці. Переночували.

Ранок 21 липня почався із шаленої артпідготовки. А потім понад 200 москалів і три танки пішли на 38 айдарівців, чотирьох десантників й один наш танк. Бій був запеклий. Атаку ми відбили, коридор утримали, вбили 78 москалів. Але втратили нашого "Вуйка". Побачивши, що треба прикрити відхід пораненого побратима, він, не вагаючись, залишився. І дістав кулю...

Усім айдарівцям після бою обіцяли вручити орден за мужність, але потім передумали... Нехай нагородою для Генки буде наша вдячна пам'ять!

На світліні, яку надсилаю, – козаки-айдарівці у дворі Луганської школи міліції перед виїздом до аеропорту. Ліворуч Геннадій Тома, біля нього я. Так сталося, що останню свою фотографію Геннадій зробив у місті Щастя. Гірка іронія долі.

Вічна пам'ять борцям за волю України!

Євген ГОРОДНИЧУК
Харківщина

Новий образ Мамай

Чесноти українського вояка

На початку грудня 2014 р. в Донецькому аеропорту було знищено спецназ ГРУ. Загибло не менше 100 військовослужбовців РФ, серед них і бойовики з Осетії і Дагестану. Російські генерали попросили про перемир'я, щоб забрати трупи.

Великі втрати – і в інших елітних частинах РФ, наприклад, у 24-й Окремій бригаді РСПН (Новосибірськ) за весь час бойових дій загинуло більш як 500 військових. Бригада фактично припинила існування. 45-й російський полк під час боїв в Україні втратив не менше 100 вояків, а 14-та Окрема бригада РСПН з Уссурийська – не менше 17 осіб. 80% тіл мають кульові поранення, тобто їх отримано в ближньому бою.

Одна з найбільших поразок у новітній російській військовій історії –

ІМЕНЕМ ДІВЧИНКИ НАЗВАЛИ ТАНК

Facebook вибухнув світлинами сміливої школярки з Луганщини, яка вже чотири місяці щодня, загорнувшись у синьо-жовтий прапор, зустрічає українських військових, які їдуть повз її будинок. "Чотири місяці день у день, із самого ранку і доки не стемніє, вона виходить на дорогу біля своєї хати і проводить наших бійців на передову. Яка радість нашим хлопцям побачити це

Більшість негативно. Навіть ті хто підтримує Україну, роблять це нишком. Кажуть: "Нащо ти це афішуєш?" Я показувала їм фотографії з військовими, подарунки, раділа, а вони дивувалися і думали, що я сама напросилася, щоб вони зі мною сфотографувалися. Навіть проукраїнськи налаштовані мене не розуміли. А ті, хто не за Україну, поставилися дуже негативно. Мог-

сонечко, загорнуте в синьо-жовтий прапор", – написав про неї один з бійців АТО, режисер Тарас Томенко.

Вдячні за таку підтримку, військові назвали на її честь танк.

А в рідній школі дівчину називають бандерівкою. І відвернулися від неї. Тепер до школи вона не ходить... Про життя неподалік лінії фронту юна козачка Євдокія Кулич розповіла кореспондентові Galnet: "Я живу й жила в Луганській області. Як почалася війна, одразу підтримала українських військових. Але тоді в мене не було національної атрибутики... І ось нарешті я роздобула прапор. Коли вперше помахала прапором військовим, які проїздили повз мене, хвилювалася. Не знала, як вони відреагують. Коли побачила, що вони зраділи, дякують, я зрозуміла, що вже просто не зможу не вийти, бо це буде зрадою.

Як ставляться до твоїх поглядів земляки?

ли показати щось непристойне, зробити капость.

Коли на твою честь назвали танк, що ти відчула?

Було дуже приємно та несподівано бойовий дух.

А у місті в ставленні до мене нічого не змінилося. Але завдяки людям з інших наших країв, які мене підтримують, мені тут легше.

У соцмережах тобі пропонували допомогти переїхати. Не плануєш скористатися цими пропозиціями?

Мабуть, після Нового року кудись поїду. Ще точно не знаю куди. Я люблю Україну і хочу бути їй корисною, тож продовжуватиму навчання, а по завершенні 11-го класу, поступатиму до інституту. Головне, здобути корисну професію, щоб допомогти Україні".

Ірина РСВУНОВА

результат дій українських військових.

Олексій АРЕСТОВИЧ

Чин Івана Сидора

У ніч на 11 грудня 2013 р., коли "Беркут" вдруге штурмував Майдан, ударив в усі дзвони Михайлівський Золотоверхий монастир. Тривожний, але водночас піднесений дзвін не вщухав до 5-ї ранку, закликаючи людей допомогти протестувальникам.

У дзвони бив аспірант Богословської академії та адміністратор офіційного сайту Михайлівського золотоверхого монастиря 25-річний Іван Сидор. Бив кілька годин поспіль. Під ранок йому на допомогу прийшли інші семінаристи. Київ не чув і не переживав такого від 1240

року, коли під Києвом стояла монголо-татарська орда.

Газета "День"

Неймовірна історія

Радіо "Ера" розповіло історію хлопця з Чернівців, який на БТР потрапив у засідку. В бою йому відірвало ногу. Хлопець наклав джгут, відірвану ногу прив'язав до рюкзака. Ще хвилину 20 стріляв з автомата.

А ногу йому врятували! А тепер з допомогою апарата Ілізарова намагаються виростити 8 сантиметрів втраченої кістки. Скажіть, хто з письменників чи фантастів, здатен таке вигадати?! А якщо і вигадеш, то хто повірить?

Галина ВОГТ

ХУДОЖНИЦЯ-БОРЕЦЬ СТЕФАНІЯ ШАБАТУРА

Стефа Шабатура народилася 5 листопада 1938 р. в селі Іване-Золоте Заліщицького району Тернопільської області в селянській родині. Батько загинув на війні. Мама Анна – народна художниця і майстриня.

1961 року Стефа закінчила художнє училище, а 1967-го – Львівський інститут прикладного та декоративного мистецтва, за фахом художник-прикладник. Член Співки художників України. Гобелени Стефи Шабатури експонувалися на численних виставках і були високо оцінені. Про її творчість написано в т. 6 “Історії мистецтва України”.

Стефа Шабатура брала участь у роботі львівського Клубу творчої молоді “Пролісок”, розповсюджувала літературу самвидаву. 1970 року разом із групою львівських письменників і художників виступила на захист Валентина Мороза. Добувалася дозволу бути присутньою на його суді.

Ув'язнили її під час масових арештів української інтелігенції 12 січня 1972 р. за звинуваченням у проведенні антирадянської агітації й пропаганди. Їй інкримінували, зокрема, розповсюдження машинописних збірок Василя Стуса “Веселий цвинтар”, Миколи Холодного “Крик з могили”, статті Валентина Мороза “Серед снігів”. 13 липня 1972 р. засуджена за ст. 62 ч. 1 КК УРСР до 5 років ув'язнення в таборах суворого режиму та 3 років заслання. Ще до суду виключена зі Співки художників.

Каралася в жіночому таборі ЖХ-385/3-4 в сел. Барашево Теньгушовського району (Мордовія). Брала дуже активну участь в акціях протесту, голодуваннях, домогалася статусу політв'язня, амністії для всіх в'язнів сумління, за що її карали у штрафному ізоляторі, карцері та приміщенні камерного типу – разом 115 днів карцерів і півтора року ПКТ.

Шабатурі забороняли малювати, у зв'язку з чим жінки-політв'язні оголошували протест і голодували. Лише 1974 року представник Львівського КГБ привіз їй етюдник, фарби, олівці, пензлі та папір. Тому адміністрація табору не відбирала їх.

У кінці 1975-го С. Шабатура возили етапом до Львова на “перевиховання”. 10 грудня, у День прав людини, вона, як і в попередні роки, оголосила голодування, протестуючи проти порушень прав людини в СРСР. Попри наполегливі докори працівника Львівського КГБ, Шабатура голодування не припинила. Тоді пообіцяли, що вона пошкодує про це.

Зразу ж після повернення до табору, просто на вахті, Шабатурі оголосили акт про спалення 150 її малюнків та екслібрисів, відібраних перед від'їздом, – як таких, де зображено табір, та “абстрактних”. “Крамольною” виявилася і літера “Ш” під малюнками: вона нагадувала тризуб... У лютому 1976 р. на знак протесту відмовилася від роботи. Її посадили в карцер, а в квітні – на півроку до ПКТ. Начальник табору Шорін цинічно заявив: “Ми сейчас не расстреливаем, но у нас есть другие способы сделать так, чтоб из лагеря вы живой не вышли”. Шабатура оголосила голодування, яке тримала 12 днів. Мордовськими таборами прокотилася хвиля протестів проти знищення інтелектуальної власності (тоді ж були оголошені акти про знищення вишивок Надії Світличної, віршів Ірини Калинець та Василя Стуса).

1976 року Стефу дали побачення з матір'ю на одну добу. Розмова прослуховувалася. Коли ж голосів не стало чути, начальник Мордовського КГБ полковник Дротенко вломився в кімнату побачень і в сутичці відібрав у Шабатури ручку й папір з написаним текстом розмови. Дротенко доводив матері, що її донька невинувата, що таких, як вона, слід розстрілювати. Переко-

нував, що її праць не знищували – знищили лише ті, на яких зображені в'язні та де були “абстрактні замальовки табору”. Дротенко кинув декілька екслібрисів на долівку і розтоптав їх...

Після такого побачення Шабатура знову протестувала проти знищення її робіт відмовою від рабської табірної праці. Її знову покарали карцером і ПКТ.

На етап Стефу Шабатуру взяли з одиночної камери в м. Явас на Різдво 1977 року. Заслання відбувала в с. Макушино Курганської області. Працювала в художній майстерні при Будинку культури (оформлення наочної агітації).

У лютому 1979-го група політв'язнів і засланих, зокрема Шабатура, підтримала Українську гетьманську групу, оголосивши себе її членами. Як такої, що “не стала на шлях виправлення”, Шабатурі після закінчення заслання веліли нікуди не заїжджаючи прямувати до Львова і стати там під адміністративний нагляд. 2 грудня 1979 р. вона прибула додому. Однак міліція відмовилася її прописати у власній кооперативній квартирі, де жила її хвора мати – вдова учасника війни. Стефа категорично відмовилася будь-куди виїздити. Рік перебувала під адміністративним наглядом.

У кінці 1980-х Шабатура активно включилася в національне відродження. Була активісткою Львівських організацій “Меморіалу”, Народного Руху України, брала участь у боротьбі за відродження репресованої Української Греко-Католицької Церкви, а у 1990 – 1995 рр. – депутатом Львівської міськради. З 1991 р. – голова Марійського товариства милосердя.

Працювала художницею в текстильній промисловості. 1994 року, як реабілітована, на пільгових умовах одержала приміщення під майстерню. У 1999 році нагороджена орденом княгині Ольги III ступеня. Указом Президента України від 8 листопада 2006 р. як член УГГ нагороджена орденом “За мужність” I ступеня.

Померла 17 грудня 2014 р. після тяжкої тривалої недуги.

Нехай Господь оселить її там, де праведні спочивають, де нема хвороб і печалі.

**Ірина РАПП,
Василь ОВСІЄНКО,
Харківська правозахисна група**

ЗАХИСНИК РІДНОЇ ЗЕМЛІ

Павло Петренко з Воронькова Бориспільського району на початку серпня пішов добровольцем до ЗСУ. Небайдужий він чоловік! Як можна сидіти вдома, коли у країні війна!

53-річному водію швидкої допомоги сільської дільничної лікарні неспроста було потрапити до армії. Не хотіли брати. А він усе наголошував, що у 1980 – 1982 рр. був водієм БТР і обізнаний з військовою технікою.

Відбувши перенавчання на Закарпатті, у складі 128-ї Мукачівської гірськострільничої бригади вирушив на Донбас. Два місця воював біля Дебальцевого.

З 21 листопада – в Артемівську. “Порівняно з Дебальцевим тут тиша. Така незвична, що у перші дні страшенно дзвеніло у вухах, – розповів Павло Григорович. – Три місяці в умовах перемир'я, постійному очікуванні... Хоча на передовій точаться страшні бої. Тому в багатьох хлопців – депресія від бездіяльності. Через неї дехто починає пиячити. А там потрібен тверезий розум”.

До спокійного Артемівська їдуть біженці з окупованих територій. Вони порівнюють і переповідають знайомим побачене: в населених пунктах, підконтрольних українській армії, є газ, електроенергія, вода, функціонує громадський транспорт, таксі, в магазини завозиться товар, діти відвідують школи, дорослі працюють. Там же, де територія підпорядкована терористам, люди потерпають від холоду і голоду.

На Донбасі продовжує працювати телебачення окупантів. Трансляється воно і на визволені території. “Вирішили і ми якось переглянути... Виявляється, що наші військові – гвалтівники, вбивають дітей, грабують будинки, чинять терор, що українській нації не існує, а наша мова – діалект... Ось таку нісенітницю Москва закладає у бездумні голови, – розповідає Павло Петренко. – Коли їдеш Артемівськом на бронетранспортері: хтось радісно махає тобі руками, вигукує “Слава Україні!”, а поряд – набундючені, з-під лоба поглядають”.

Павло знає історію рідного краю. Якось розповів побратимам про Вороньківську козацьку сотню Івана Черпака, яка в 1918-му билася проти більшовиків. У лютому три сотні козаків витримали кількадесят бій проти декількох тисяч озброєних москалів біля річки Трубіж, що під Баришівкою. Розповідь вразила молодих воїнів.

Вони на державному прапорі написали “Вороньківська сотня”. Тепер цей стяг майорить на гусеничному бронетранспортері, яким керує вороньківець Петренко.

З обуренням розповідає боець про візити генералів, яких охороняє близько двохсот охоронців і декілька одиниць важкої техніки. Між собою солдати говорять, що високі чини приїздять лише для того, аби зробити фото й отримати підтвердження учасника АТО.

Пригадує, як у зоні бойових дій проходили жнива, як комбайни продовжували молотити соняшник і кукурудзу після чергового артилерійського обстрілу. І там такі ж українці, як на Київщині, додає він, земля доглянута, розорана, посіяні озими.

“Спочатку ми падали після кожного свисту міни чи гулу снаряду. А потім уже навчилися розрізняти, що летить і дальність польоту... Страху вже немає. Іноді й не ховаємося, а хлопці навіть у футбол продовжують грати”. Виживати допомагають сміх, жарти і віра у перемогу”.

Павла Петренка у Воронькові знають як чоловіка, який уміє підбадьорити, розвеселити. Такий він і на свілинах, які передає через волонтерів з війни. Вдома його з нетерпінням чекають дружина, син, донька, 80-річний батько, рідні й друзі.

А односельці не перестають турбуватися про вороньківців, які захищають Україну від ворога. Їх на війні зо два десятки!

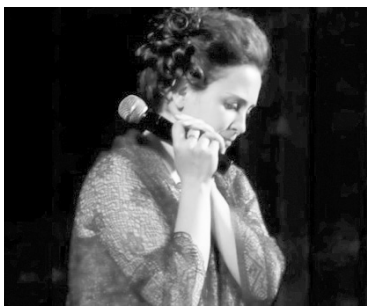
Павло Григорович раніше скептично ставився до молоді, яка розмалювала автобусні зупинки і парки у Воронькові у синьо-жовтні барви, встановлювала державні прапори, збирала допомогу воїнам... Та коли під час триденної відпустки односельці його одягли, придбали необхідні речі, зібрали для нього гроші, він був щиро вражений небайдужістю своїх земляків.

Воля висловив особливу подяку землякам Валентині Меленевській із с. Жовтнєве, Юлії Кияшко і Любові Чешко із с. Прощи Бориспільського району. Саме волонтери привезли йому бензопилу, лопати, сокири, топографічні карти, теплі речі, харчі...

“Українці – згуртована нація, – переконаний Павло Петренко. – Ми захищаємо рідну землю! Саме тому й переможемо!”

**Лариса ГРОМАДСЬКА
Бориспільський р-н
Київської обл.**

У КИЄВІ ЗАЗВУЧИТЬ “СОЛОДКО-ГІРКИЙ РОМАНС”

Так називається ліцензійний альбом харківської співачки-шансоньє Люцини Хворост, який щойно побачив світ у Мистецькій агенції “Наш формат”.

Люцина Хворост – харківська поетеса, прозаїк, журналіст, співачка-шансоньє. Авторка двох виданих збірок поезій (“Талю-

ЦИНАЦІЯ”, 2009, і “Паперовий кораблик”, 2010). Лауреат I премії Першого міжнародного конкурсу виконавців українського романсу ім. Квітки Цісик (2011) та II премії Фестивалю українського романсу “Осіньне рандеву” (2013).

Видання альбому стало можливим завдяки Романові Ковалю, який ставить собі за мету підтримувати значущі, на його думку, явища сучасної української музичної культури.

“Солодко-гіркий романс” – це не тільки романси, а й танго, і вальси, і слоуфокси, і навіть рок-баллади. Свою пісенну творчість Люцина Хворост зараховує до шансону в первісному, французькому значенні слова; такий шансон балансує на стику двох жанрів – миського романсу і традиційної естрад-

ної пісні. Диск складається з 19 композицій, серед яких переважна більшість – на слова і музику самої Люцини Хворост.

До альбому причетні також поети Володимир Базилевський (Київ) і Лариса Вировець (Харків), а також досвідчений харківський бард Микола Воловик (одна з пісень альбому – дуетом).

Бонусом стали дві відомі пісні: багато разів чути на харківському Євромайдані “Повстанське танго” авторів Ольги Ільків і Марти Пашківської, зв'язкових Романа Шухевича, та легендарна “Верше мій, верше”.

Столичну презентацію музичного альбому збираються приурочити до презентації нової книжки Романа Ковалю, запланованої на кінець січня.

ПИСЬМЕННИК ІВАН БУНІН ПРО МОСКАЛІВ ТА УКРАЇНЦІВ

“Хохлы мне понравились с первого взгляда. Я сразу заметил резкую разницу, которая существует между мужиком-великороссом и хохлом. Наши мужики – народ, по большей части, изможденный, в дырявых зипунах, в лаптях и онучах, с исхудалыми лицами и лохматыми головами. А хохлы производят отрадное впечатление: рослые, здоровые и крепкие, смотрят спокойно и ласково, одеты в чистую, новую одежду”. Иван Бунин, 1889 г.

“Страна эта мечталась мне необозримыми весенними пространствами всей той южной

Руси, которая все больше и больше захватывала мое воображение и давностью своей и современностью. У современности был большой и богатый край, красота его нив и степей, хуторов и сел, Днепра и Киева, народа сильного и нежного, в каждом пустяке быта своего красивого и опрятного, – преемника словянства истинного, дунайского, карпатского. А там, в давности, была колыбель его” . Иван Бунин, 1889 г.

“Верст за 30 до Харькова я увидел Малороссию, хотя еще и перемешанную с грязным москальством. Избы хохлов похожи

на домики фермеров – чистота и красивость неописанные. Вообрази, что малороссийский борщ есть не что иное, как зеленый суп (только с курицею или бараниною и заправленный салом), а о борще с сосисками и ветчиною хохлы и понятия не имеют. Суп этот они готовят превкусно и донельзя чисто. И это мужики! Другие лица, смотрят иначе. Дети очень милы, тогда как на русских смотреть нельзя – хуже и гаже свиной”.

Виссарион Белинский, ПСС Том XII, 1956, “Письма 1841 – 1848”. Письмо М.В. Белинской, Харьков, 1846, 15 июня.

МОСКОВІЯ

Стоїш з украденим ім'ям,
Напівтатарка, напівфінка,
Жахає свистом солов'я
Билин осквернена сторінка.

Живеш, мов злодій на горбі,
І косиш око в безмір степу,
Клянучи в радісній злобі
Ясновельможного Мазепу.

Ідеш упирем по костях –
І стигне піною отрути
На хижо стиснутих устах
Зневага Сталіна й Малюти.

О, муко! Вп'явши пазурі
У жертви сковані, невинні,

Жирують смерди, як царі, –
Аж очі рвуться яструбині.
І сморід, бурий і пливкий,
Проймає маєво безкрає,
Кістями жахають Соловки,
І з надер Винниці ридає.

Та вірю в правди майбуття,
У благавіста правди вірю –
Впадеш, не знавши каяття,
В подобі раненого звіра!

На щастя гнаним – упадеш!
І снаговито спрагла зміни,
Устане з полум'я пожеж
Священна воля України!

**Яр СЛАВУТИЧ
1945 р.**

Шукаємо Женю Андріюка

Євген Олександрович Андріюк, солдат-контрактник із Хмельницького, 8-й полк спецпризначення. Був кілька місяців в АТО, потім – госпіталь. Вилікувавшись і пройшовши перепідготовку в Костополі, знову поїхав на війну. Воював у складі 51-ї Окремої мобільної бригади.

21 серпня в нічному бою біля Волновахи його БМП було пошкоджено. Потім проривалися на допомогу 3-му батальйону, але потрапили в оточення.

28 серпня зайняли оборону на блокпостах. По них увесь час була ворожа артилерія. Остання СМС була 29 серпня вранці: "Будемо прориватися до своїх".

Більше ні слова, ні звістки. Усі необхідні заходи для розшуку застосовуємо (заява в СБУ, в Центр звільнення полонених і т. і.). Якщо комусь відомо щось про цього хлопця, телефонуйте. Номер мого телефону 093-818-73-75.

Віктор ГОЛОВЧАК

"Ми вас ніколи не забудемо!"

У грудні під с. Піски, біля Донецького аеропорту загинули вояки 90-го Окремого аеромобільного батальйону "Житомир". З цих хлопців почалася наша волонтерська діяльність. На світлинці перший зліва Коля Петрученко, а крайній праворуч Андрій Ременюк. Коля – киянин, має дружину і доньку, Андрій з Луганської області, там його живуть батьки.

Фото Сергія Чопа в мене нема, він теж загинув.

Душа плаче і серце розривається від болю...

Ми вас ніколи не забудемо! Царство небесне вам, наші герої!

Юрія МИРОНОВА

Не захотів товаришів покидати

Юрі 21 рік. Мріяв стати військовим. І став... Три роки служив, на війну пішов одним із перших. Бувало всяке, але щастило. Під час чергового обстрілу зламав ніс, мама благала залишитися вдома, відлежати, прооперуватися. Не захотів товаришів покидати. З відпустки використав три дні, повернувся на фронт, аби замінити загиблого товариша. 29 липня натрапив на ворожу розтяжку, підірвався...

Чотири місяці мама намагалася поставити Юру на ноги. І це їй вдається. Передусім завдяки оптимізму, вірі в добро, молитвам і

прекрасним людям, котрі зустрічаються на їхньому шляху.

У Юрі немає 22 кв. см черепа, він втратив слух, почав втрачати зір, у тілі 50 осколків... Хлопцю довелося заново вчити алфавіт, займатися з логопедом, аби заговорити. Зараз його не впізнати. Незважаючи ні на що, він і мама посміхаються, жартують і сподіваються, що в Україну прийде мир.

"Гурт" подарував Юрі слуховий апарат. При нас його налаштували й одягли. Тепер Юра чутиме на праве вушко.

Попереду ще довгі місяці реабілітації й декілька операцій. Завдяки таким, як Юра і його мама, ми не знаємо, що таке війна. І ми за це безмежно вдячні!

Катерина ПОЛЯКОВА

Допоможемо родині героя

Родина командира добровольчого загону "Тимур" Тимура Юлдашева, який загинув за Україну, потребує допомоги. П'ятеро Тимурових дітей і дружина Віолетта залишилися без даху над головою – від терору сепаратистів вони змушені були втекти з рідного Луганська. Одна Тимурова дитина прикута до ліжка. Діагноз: важка форма ДЦП. Старша дочка Маргарита нині в лікарні.

У Віолети немає коштів навіть на їжу для дітей.

Досі держава нічим не допомогла родині героя.

Карта ПриватБанку №4149 4978 0756 4895, отримувач Віолетта Юлдашева.

Аліса БЕРЕЗУЦЬКА

Козак Віктор Лавренчук

8 грудня неподалік селища Піски загинув Віктор Лавренчук, член Прилуцької міської організації ВО "Свобода". Ворожий снаряд обірвав життя ще двох його друзів та поранив шістьох вояків.

Віктор народився 7 жовтня 1986 року. Здобув вищу освіту. З 2004 по 2006 рік служив у Військово-морських силах. У лави "Свободи" вступив 2013 року. Брав активну участь у боротьбі з режимом Януковича.

До війська зголосився добровольцем. Захищав Луганський аеропорт, дістав поранення. Після лікування знову став на захист Батьківщини. Воював у с. Сабівці на Луганщині. Отримав місячну відпустку, але вдома пробув лише декілька днів. Дізнавшись, що його побратимів із мінометної батареї передислокують у район Донецького аеропорту, Віктор поспішив на Донбас.

У нього залишився п'ятирічний син. Вічна слава герою!

"Доброго ранку, тато!"

Дан Колесник, капітан Збройних Сил України, офіцер 140-го

центру сил спеціальних операцій, за виявлені мужність і героїзм указом Президента України посмертно нагороджений орденом "За мужність" 3 ступеня.

Дан Колесник був одним з найуспішніших командирів військ спеціального призначення: на його рахунку багато переможних операцій.

Про них ще не можна писати, але прийде час і ми дізнаємося, кого втратили. Капітан Колесник заслуговує на звання Героя України.

Його синам по два роки. Прокідаючись, вони щоранку підходять до батькового портрета і вітаються: "Доброго ранку, тато!"

Не забуваймо про родини тих, хто загинув, захищаючи Україну!

Картка ПриватБанку №5168 7572 2027 3900, отримувач Олег Репета.

Герой України Сергій Товстик

Сергій Товстик підбив танк, але залишився без рук.

Йому 35 років, він програміст, родом із Дніпропетровщини.

Звичайно, тепер потребує нашої допомоги.

13 вересня з гранатометом він прикривав своїх товаришів під Горлівкою.

Ліву руку відірвало ще на полі бою, другу в лікарні намагалися врятувати, але...

А ще у Сергія багато осколкових поранень усього тіла.

Сергій лікується у Львівському військовому шпиталі. Попереду – місяці лікування, реабілітації та встановлення протезів.

А йому ще треба поставити на ноги двох малолітніх дочок.

Реквізити для допомоги: картка ПриватБанку №5211 5373 2062 7172, отримувач Олеся Павлівна Товстик (дружина).

Антон Цедик з Полтави

Свободівця Антона Цедика за мужність і героїзм, виявлені у захисті державного суверенітету і територіальної цілісності України, посмертно нагороджено орденом "За мужність" 3-го ступеня.

ПОРАНЕНИЙ ПІД ЗЕЛЕНОПІЛЛЯМ

Володимир дістав поранення під час розстрілу "Градами" українських військ під с. Зеленопіллям на Луганщині. Йому 19 років, він доброволець 24-ї Окремої залізної механізованої бригади.

Уночі 11 липня Володимир прокинувся від раптового відчуття холоду та вологи в ногах. Коли придивився, побачив кров. Ця ніч для багатьох його побратимів стала останньою...

Колоні з пораненими дивом вдалося вийти з-під обстрілу. Хлопця привезли у Дніпропетровський військовий госпіталь. Згодом він опинився у Львівському шпиталі.

Володимир народився в Івано-Франківську. З дитинства захоплювався плаванням і боксом, а після того, як побачив по телебаченню фільм про суворовців, у нього з'явилася мрія – стати військовим. Після 7-го класу пішов у Прикарпатський військово-спортивний лицей, після закінчення якого двічі намагався поступити до Академії сухопутних військ у Львові, однак йому це не вдалося.

Невдовзі почалася війна, і Володимир, дізнавшись про набір у

контрактники, забрав документи з Львівського лісотехнічного університету, де навчався...

Разом зі стражданнями прийшло і здійснення мрії: хлопця прийняли до Академії сухопутних військ. Начальник закладу, генерал-лейтенант Павло Ткачук, прийшов у госпіталь, привітав Володимира і вручив йому нагрудний знак академії. "Саме це було для сина найдорожчою винагородою," – призналася його мати Тетяна Домніч.

Вона впевнена: скоро Володимир стане на ноги, а якщо буде потрібно, знову відстоюватиме свою Україну.

А поки Володимир не може ходити через втрату опороздатності лівої стопи. Йому потрібне відновлення дефектів кісток та м'яких тканин. Вартість лікування 141966 грн.

Наша спільна участь у лікуванні наблизить хлопця ще більше до його благородної мрії – поверне йому здоров'я, яке він втратив, захищаючи нас!

Всеукраїнський центр волонтерів "Народний проект"

ОПТИМІСТ СЕРГІЙ ШОВКОВИЙ

На війну 21-річний молодший лейтенант Сергій Шовковий потрапив одразу після закінчення Львівської військової академії. 21 червня він відсвяткував випускний, а 23 липня вже командував взводом у складі 1-ї танкової бригади під Луганськом. Сергій розповідає, що 2 серпня позиції його підрозділу зазнали мінометного обстрілу. Що терористи так близько, ніхто не здогадувався. Вони підійшли вночі. Через брак приладів нічного бачення українці цього не відстежили. Викликати підкріплення не змогли – бойовики глушили зв'язок.

Шовковий вийшов із бліндажа, щоб викликати вогонь артилерії, аж раптом за три метри від нього вибухнув снаряд. "Контузія. Нічого не чує, дивлюся на себе, а в мене рука в зворотну сторону, – розповідає Сергій. – Я на коліні, виходить, сиджу, намагаюся відповзти на лівій руці. Ліва рука ще більше вигнулася".

Пораненому наклали джгут на ногу. Довезли до найближчого шпиталю, звідти вертольотом – до Харкова, далі літаком до Києва. Всього цей час боєць був у свідомості.

Він утратив майже два із половиною літри крові. За словами Сергія, лікарі позаочі вже його поховали. Але він вижив. Утім, ліву ногу врятувати не вдалося. У Сергія ще й роздроблені кістки лівої руки, численні осколкові поранення правої ноги, паху і черевної порожнини. В животі у хлопця й досі осколки від мін. Його мучать фантомні болі.

На Сергія чекає тривала реабілітація і дороге протезування. Грошей

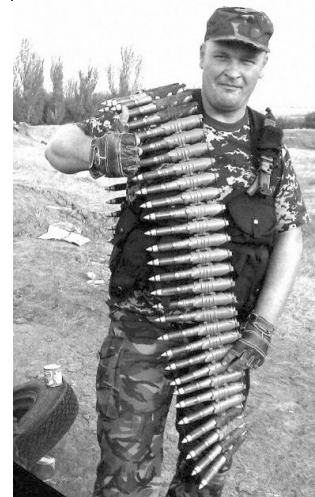

на сучасний протез у родини немає. Реквізити для допомоги: картка ПриватБанку №5211537901692231, отримувач Сергій Сергійович Шовковий.

"Немає ноги? Це тимчасові незручності, – вважає Сергій Шовковий. – Багатьох шокує, що я налаштований оптимістично. А чого впадати у розпач? Я живий, батьки живі. Смерті вже не боюся. Що ще для повного щастя потрібно?"

Після проходження реабілітації чернігівський козак планує повернутися до лав Збройних Сил.

Тетяна ВІНОГРАДОВА

Я вмер...
Бо так треба
Але потайки я вам заздрю
Я сумую за вами
Я страшенно за вами сумую
Заздрю вашому болю
І мрію колись повернутися
Щоб знову зустрітися з вами
Навіть якщо доведеться ще раз
Пройти крізь біль... (с)
Б. Гуменюк

ХРОНІКА ГРУДНЯ 2014 РОКУ

Жителі Красного Луча вигнали російських "казаків" з рідного міста. А у Донецьку поширюються листівки із закликом припинити збройне протистояння, скласти зброю і повернутися до роботи.

В Одесі невідомі особи розтрощили голову фігурі Леніна, що стовбичила поряд з Одеським авто-складальним заводом. Постраждав і бюст маршалу Жукову. А перед тим було зруйновано пам'ятник Леніну в м. Саврані Одеської області.

8-9 грудня сили АТО знищили п'ять танків ворога в районі Ясинуватої. Про це повідомив Дмитро Тимчук.

10 грудня місцеві бойовики з мінометів обстріляли групу 7-го загону спеціального призначення "Росич" внутрішніх військ МВС РФ, прийнявши їх за український спецназ.

15 грудня Українські військово-службовці ліквідували диверсійно-розвідувальну групу: 10 терористів знищено, двох – взято у полон.

Волонтер Юрій Касьянов повідомив, що група диверсантів напала на бійців батальйону "Айдар", які охороняли лікарню в м. Щастя на Луганщині. На територію лікарні терористи в'їхали на санітарному автомобілі, який викрали в сусідньому районі, вбивши лікарів. У нас троє загиблих, двоє поранених. П'ятеро бандитів знищено.

Російська правозахисниця Олена Васильєва стверджує, що на Донбасі загинуло більш як п'ять тисяч російських солдат, але родичам у Росію доставили не більше тисячі "вантажів-200". Активістка оприлюднила список загиблих, тіла яких привезли в РФ. Багато вбитих Росія відправляє в анексований Крим. Морти Криму, стверджує правозахисниця, переповнені. За її даними, в першій половині грудня в Україні загинуло понад триста російських солдатів.

Обидві палати Конгресу США своєрідно привітали диктатора Росії з Новим роком, – визнали Україну союзником поза НАТО. Верхня палата Конгресу США (сенат) одногослоно затвердила законопроект,

який передбачає надання суттєвої фінансової допомоги Україні, детального озброєння і визначає Україну особливим партнером США поза блоком НАТО. Законопроект також передбачає накладення додаткових санкцій на Росію.

На основі даних групи волонтерів під керівництвом Георгія Туки створено базу і сайт із прізвищами 7500 бойовиків та їхніх посібників.

22 грудня Верховна Рада України відмовилася від позаблокового статусу України. За це проголосувало 303 депутати, що становить конституційну більшість.

23 грудня в районі Новоазовська російська диверсійно-розвідувальна група поверталась із завдання. Вже на території, яку контролюють російські терористи, група потрапила у засідку українських партизанів. Декілька російських військовослужбовців загинуло, а їхній командир важко поранений від пострілу 40-мм підствольного гранатомета ГП-25. Про це повідомив Дмитро Тимчук. Партизанам слава!

ОЛЕГ КУЦІН ЛЮБИТЬ СТАРОВИНУ

Піски ворогам не вірять! Ось такий колоритний добродій з антикварним пістолетом-кулеметом Sa.23 48-го року. "Карпатська Січ" – клуб патріотів для

тих, кому 50. Дуже не люблять, коли забуваєш сказати їм "Доброго дня".

Андрій ЦАПЛІЄНКО

"Я ПІШОВ НА ВІЙНУ, ЗАХОПЛЮЮЧИСЬ КОЗАКАМИ АРМІЇ УНР"

Справжній скарб (по іншому я не можу назвати ці книжки) передав Роман Коваль для бійців "Айдару". Книга – найкращий подарунок, тому на Миколая їх привезли до бійців Першої штурмової роти "Айдару".

Дякую і за книжку про Болбочана! Саме її я й не читав. Книжки Ковалю – величезний внесок у відродження армії. Читаючи їх, ми починаємо розуміти, хто ми, хто наш ворог і з кого треба брати приклад.

Я пішов на війну, захоплюючись козаками Армії УНР і мріючи продовжити їхню боротьбу. В мене і позивний "Гриць" – на честь Григорія Хмеленка, мого земляка, командира Богдано-Дорошенківського куреня 1-ї Запорозької дивізії, про якого я дізнався завдяки Ковалеві. Його книжки я читав і на передовій – як була хвилинка. Величезна подяка панові Роману!

Євген ГОРОДНИЧУК

СМЕРТЬ НАПЕРЕДОДНІ ДНЯ СОБОРНОСТІ

Два роки тому, 21 січня 2013 р., на 97-му році життя, в Детройті (США) відійшов у вічність патріот України, учасник боротьби в українському легіоні "Нахтігаль" і в УПА – Мирослав Кальба.

Шістнадцятилітнім вступив він до юнацької сітки ОУН. Як учасник польсько-німецької війни потрапив у німецький полон, де перебував до січня 1941 року. Після звільнення вишколював молодь у Любліні (Польща). Згодом він – чотар українського легіону "Нахтігаль". У 1943 році на Жовківщині організував і вишколював сотню УПА. 1944-го через хворобу, за розпорядженням командування УПА, емігрував до Німеччини, а у 1949-му – до США.

Мирослав Кальба активно спростовував брехні про Визволь-

ний рух. Він автор шести книжок і багатьох статей, серед них – "У лавах дружинників. Спогади", "Нахтігаль" (курін Дружин українських націоналістів) – у світі фактів і документів", "Дружини українських націоналістів у 1941 – 1943 рр.", "Нахтігаль, український батальйон 1941 р.", "Ми присягали Україні", "ДУН у розбудові УПА".

Починаючи із 1990 року, Мирослав Кальба багато разів приїжджав в Україну, зокрема і до свого рідного села Мозолівки Підгаєцького району Тернопільської області). В Тернополі читав лекції на історичному факультеті Тернопільського національного педагогічного університету ім. В. Гнатюка, в Тернопільському національно-

му економічному університеті, а також Українській національній гвардії. Був учасником Всесвітнього форуму українців, заходах, приурочених до 50-ї річниці УПА, учасником багатьох конференцій та імпрез з нагоди урочистих історичних дат.

Вічна пам'ять!

Братство ОУН і УПА Подільського Краю "Лисоня", ТОО Всеукраїнського товариства політ'язнів і репресованих, "Історично-меморіальний музей політичних в'язнів", Тернопільське обласне товариство "Меморіал" ім. Василя Стуса, Українське козацтво, Історичний клуб "Холодний Яр", редакція газети "Незборима нація"

"БОРИВІТРИ" ВОЛОДИМИРА ШОВКОШИТНОГО

5 грудня в Києві, в Музеї літератури, відбулася презентація нової книжки Володимира Шовкошитного.

"Боривітри" – це гостросюжетний історичний роман, він завершує трилогію "Кров – свята" – епопею про путь і вибір українців у жакітті ХХ й початку ХХІ століть. Основою твору є українські, польські, нацистські та советські архівні документи,

реальні історичні постаті та людські долі. Події відбуваються в Україні Західній і в Україні Наддніпрянській від 1943 року до Євромайдану. Серед героїв видання – провідники ОУН та УПА Роман Шухевич, Василь Кук, Микола Лебедь, голова СБ ОУН "Михайло" (Микола Арсенич), командир УПА-Північ Дмитро Клячківський ("Клим Савур"), сотенний "Кречет"

і його побратими. А також – вороги українців і їхні посіпаки – Микита Хрущов, Олексій Кириченко, Микола Підгорний, Петро Шелест, Леонід Брежнев.

Книжка цікава, написана широким і безпосередньо. Таким же широким і безпосереднім є і її автор – Володимир Шовкошитний. Вітаємо його із звершенням великої праці!

У РЕДАКЦІЇ ЧЕРЕЗ "НОВУ ПОШТУ" МОЖНА ПРИДБАТИ ТАКІ КНИГИ

Книжки можна придбати і через "Нову пошту", попередньо переказавши кошти на картку Романа Ковалю у Приватбанку: 5168 7553 0902 9011.

Переславши гроші, просимо зателефонувати до редакції, повідомити про переказ, замовити книжки, вказавши куди і кому надсилати книжки. Повідомлення можна зробити й електронним листом на адресу редакції. Просимо врахувати, що, окрім вартості книжки, замовник оплачує й доставку.

Борис Монкевич, "Похід Болбочана на Крим" – 44 грн.

"Сто історій Визвольної війни" Романа Ковалю – 50 грн.

"Отаман Зелений" Романа Ковалю (3-тє видання) – 60 грн.

"Медвинське повстання" Романа Ковалю і Петра Гоголі – 45 грн.

"Таємниця отамана Зеленого" – 45 грн.

Музичний альбом пісень Визвольної боротьби ХХ ст. "Ми сміло в бій підем" – 50 грн.

"Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 45 грн.

"Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 50 грн.

"100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 50 грн.

"Історія України-Русі" Миколи Аркаса – 60 грн.

"Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 40 грн.

"Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 60 грн.

"Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 80 грн.

"Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Ковалю – 25 грн.

"Кармелоки" Романа Ковалю – 35 грн.

"Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 150 грн.

"Тиха війна Р. Польового" – 100 грн.

Аудіодиск "Солодко-гіркий роман" Люцини Хворост – 50 грн.

ЩИРО ДЯКУЮ ЗА ПОЖЕРТВИ СВІТЛАНІ МИРОНЧАК

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ "НЕЗБОРИМУ НАЦІЮ"

Її редактор Роман Коваль – дослідник Визвольної боротьби українців за свою державу у 1-й половині ХХ століття. Відтак ця газета – про долі Українських січових стрільців, вояків Галицької армії, Армії УНР, повстанських отаманів та їхніх козаків, Карпатську Січ, ОУН, УПА, а також про кобзарів, українських письменників, нові книжки про Визвольну боротьбу, які видає Історичний клуб "Холодний Яр".

Газета виходить 1 раз на місяць. Ціна – 17.34 грн. на рік. Передплатний індекс – 33545.

дослідження, інші твори автора можуть звертатися до книгарень: у Києві – "Культ РА" (вул. Володимирська, 2), "Смолоסקип" (вул. Межигирська, 21), "Українська народна книгарня" (пл. Слави, ТЦ "Навігатор"), у Львові – "Книгообрій" (вул. Бузькова, 2), у Чернівцях – "Українська книга" (Центральна площа, 10).

Олександр БІЛІНСЬКИЙ

Редактор Роман Коваль
Верстка Євген Коваль
Коректор Оксана Жованик
Інформаційне забезпечення Микола Владзімірський

Технічний директор Віктор Білина
Адреса для листування та поштових переказів

03049, Київ, вул. Курська, 20, пом. 14. Тел./факс: 242-47-38 koval_r@ukr.net kovalroman1@gmail.com

Редакція залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти.

Видання зареєстровано 28.12.1993 р. у Державному комітеті України у справах видавництва, поліграфії та книгорозповсюдження. Серія КБ №325.

Наклад 2500 примірників. Видруковано 24.12.2014 р.

Засновник Роман Миколайович Коваль

ГАЗЕТА "НЕЗБОРИМА НАЦІЯ" В ІНТЕРНЕТІ HTTP://NEZBORUYMA-NACIYA.ORG.UA/

У редакції через "Укрпошту" можна придбати такі книги:

- (ціну вказано, враховуючи вартість пересилки книг поштою):
 - "Сто історій Визвольної війни" Романа Ковалю – 75 грн.
 - "Похід Болбочана на Крим" Бориса Монкевича – 62 грн.
 - "Отаман Зелений" Романа Ковалю (3-тє видання) – 85 грн.
 - "Медвинське повстання" Романа Ковалю і Петра Гоголі – 65 грн.
 - Роман Коваль, "Таємниця отамана Зеленого". Історична повість для дітей – 62 грн.
 - Музичний альбом пісень Визвольної боротьби ХХ ст. "Ми сміло в бій підем" – 60 грн.
 - "Крізь павутиння змосковщення" Романа Ковалю – 65 грн.
 - "Шевченкіана Михайла Гаврилка" Романа Ковалю – 69 грн.
 - "100 облич Самостійної України" Романа Ковалю – 66 грн.
 - "Свято, що кличе до бою. Вшанування героїв Холодного Яру" – 55 грн.
 - "Історія України-Русі" Миколи Аркаса (2-ге, краківське, видання) – 81 грн.
 - "Чорний Ворон: п'ять біографій" Романа Ковалю – 39 грн.
 - "Холодний Яр" Юрія Горліса-Горського – 85 грн.
 - "Михайло Гаврилко: і стеком, і шаблею" Романа Ковалю – 170 грн.
 - "Кармелоки. До історії Запорозького полку ім. отамана Я. Кармелока Армії УНР" – 49 грн.
 - "Ми ще повернемося!" Юрія Горліса-Горського – 95 грн.
 - "Тиха війна Рената Польового" Романа Ковалю – 130 грн.
 - Аудіодиск "Солодко-гіркий роман" Люцини Хворост – 65 грн.
- Книги можна придбати, попередньо переказавши кошти електронним переказом на ім'я Р. М. Ковалю, вул. Курська, 20, пом. 14, Київ, 03049.